

Sygn. akt II Ca 95/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2024 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 8 listopada 2023 r. sygn. akt I C 1547/23

oddala apelację.

Janusz Roszewski

Sygn. akt II Ca 95/24

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie skierowanym przeciwko (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie kwoty 13 218,01 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 listopada 2022 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2023 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. zaskarżając wyrok całości.

Wyrokowi temu apelujący zarzucił:

I. Naruszenie prawa materialnego, tj:

1. Art. 45 ust. 5 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, w zw. z art. 56 k.c. oraz 354 k.c., w zw. z art. 23 Dyrektywa 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, w związku z art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej [Dz.U.2004.90.864/2 z dnia 2004.04.30 poprzez ich

błądą wykładnię w zakresie pojęcia „wykonanie umowy” i w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że wykonanie umowy oznacza samo wypłacenie pożyczki przez pożyczkodawcę i jej spłata przez pożyczkobiorcę, wbrew;

- a) wykładni językowej oraz zasadzie lege non distinguente;
- b) wykładni systemowej ;
- c) wykładni prokonsumenckiej i proeuropejskiej;
- d) szerokiej, zaprezentowanej w uzasadnieniu apelacji linii orzeczniczej

II. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wyniki sprawy, tj. art. 233 § 1 K.p.c., poprzez przyjęcie, iż treść dowodu (umów (umowa kredytu łącząca cedenta pozwanym), nie pozwala uznać by którakolwiek ze stron umowy nie wykonała jej postanowień,

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, tj. uwzględnienie powództwa w całości; ewentualnie chylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i przytoczenie przepisów prawa.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. W takiej sytuacji, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie niezmienionych ustaleń faktycznych dokonanych w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w pierwszej instancji, które aprobeuje, nie musi ich powtarzać.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., który dotyczy zasad oceny dowodów, bowiem dopiero na podstawie faktów ustalonych w zgodzie z zaferowanymi w sprawie dowodami, których przyjęta ocena w zakresie wiarygodności i mocy, może zostać poddana kontroli instancyjnej w granicach podniesionych zarzutów formalnych. Dopiero w dalszej kolejności, w ramach drugiej podstawy apelacyjnej, kontroli instancyjnej poddane są zarzuty naruszenia prawa materialnego zarówno w zakresie podstawy materialnej rozstrzygnięcia, jak i subsumpcji ustaleń faktycznych

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

W żadnym razie nie jest uzasadnione dopatrywanie się przez apelującego przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu dowodu umowy kredytu. Ustalona treść postanowień umowy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczenia powoda wynikającym z sankcji kredytu darmowego znajduje oparcie w tym dokumencie. Sąd Rejonowy w oparciu o treść przepisu art. 720 k.c. prawidłowo ustalił na jej podstawie treść obowiązków stron w zakresie wykonania umowy. Podkreślić należy, że w przypadku obowiązku zapłaty przez kredytobiorcę kwoty prowizji, ustalenie wydania dyspozycji jej zapłaty wynika z treści zobowiązania zawartego w §4 pkt 5 oraz z harmonogramem spłat w ratach kredytu i kwoty prowizji, który kredytobiorca otrzymał przy podpisywaniu umowy,

a w przypadku przedterminowej spłaty części kredytu zmniejszenie ich wysokości zobowiązywało kredytobiorcę do złożenia wniosku w formie pisemnej (§11pkt 4 i 5 umowy).

Postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 §1 k.p.c. nie może zresztą polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie odmiennych wniosków wyciągniętych z zebranego materiału dowodowego uzasadniającego własną ocenę dochodzonego roszczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski wywiedzione przez Sąd Rejonowy z umowy kredytu i pozostałych dokumentów przytoczonych w podstawie ustaleń faktycznych są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim dotyczącego podstaw do ustalenia skuteczności złożenia przez cedenta oświadczenia skutkującego sankcją tzw. kredytu darmowego, dokonał prawidłowej wykładni pojęcia „wykonania umowy” w odniesieniu do umowy kredytu konsumenckiego uregulowanego przepisami tej ustawy. Zważywszy, że umowy te stanowią szczególną postać wzorca umownego wynikającego z art. 720 k.c., lecz nie zawierają własnej definicji wykonania zobowiązania, Sąd Rejonowy dokonując wykładni wykonania umowy, oparła się na odpowiedniej regulacji wynikających z przepisów prawa cywilnego, które są obowiązującym źródłem prawa krajowego w zakresie wykładni zobowiązań.

Nie zachodziła też podstawa dokonywania ustaleń co do prezentowanych poglądów w innych sprawach. Dowody nie mające na celu ustalenia faktów są bezprzedmiotowe, dlatego Sąd Okręgowy pominął je na podstawie art. 235² §1 pkt 2 k.p.c.

Nie są uzasadnione pozostałe zarzuty podnoszone przez apelującego, dotyczące podstawy materialnej rozstrzygnięcia o dochodzonym roszczeniu obejmującej subsumcję ustaleń faktycznych w zakresie oceny uprawnienia do złożenia przez kredytobiorcę uprawnienia na podstawie art. 45 ust. 5 w/w/ ustawy.

Skoro z prawidłowych ustaleń faktycznych wynika, że kwota pożyczki została udostępniona pożyczkobiorcy przy zawarciu umowy w dniu 23 lutego 2016r. z terminem wykonania przez spłatę do dnia 15 lutego 2022r. (§1 umowy), to wobec wpłacenia przez pożyczkobiorcę w dniu 16 kwietnia 2019r. całej kwoty kredytu, to obie jej strony wykonały umowę w zakresie swoich obowiązków wynikających z tego zobowiązania wzajemnego.

Umowę pożyczki definiują i charakteryzują istotne świadczenia główne i uboczne wskazane w art. 720 k.c., odróżniając ją od innych umów nazwanych w kodeksie cywilnym. W zakresie tych istotnych świadczeń, charakteryzujących obie strony umowy, strony tej umowy spełniły swoje świadczenia. Analizując przepisy w części ogólnej prawa zobowiązań (normujących wszystkie stosunki zobowiązaniowe lub wszystkie zobowiązania pewnego rodzaju), a także przepisy regulujące poszczególne typy zobowiązań, które pozwalają bardziej sprecyzować zarówno pojęcie świadczenia, jak i długu, należy zgodzić się, że w umowie pożyczki po spełnieniu świadczenia przez dającego pożyczkę, o wykonaniu umowy zgodnie art. 720 k.c., decyduje zachowanie biorącego pożyczkę. Jako dłużnik, biorący pożyczkę zobowiązany jest zwrócić tę sama ilość pieniędzy (umówioną), która ze względu na szczególną regulację w/w. ustawy o kredycie konsumenckim może obejmować także obowiązek świadczenia odsetek i innych kosztów kredytu.

Prawidłowe pozostają zatem wnioski Sądu meriti, że analiza treści przedmiotowej umowy nie pozwala uznać by którakolwiek ze stron umowy nie wykonała jej postanowień. Zatem skoro umowa pożyczki została wykonana w dniu 16 kwietnia 2019 r., tj. w dniu spłaty pożyczki, to uprawnienie do złożenia oświadczenia o uzyskaniu tzw. kredytu darmowego wygasło z upływem dnia 16 kwietnia 2020 r.. Uprawnienie do złożenia tego oświadczenia po upływie roku od dnia wykonania umowy wobec treści art. 45 ust. 5 w/w ustawy wygasa. Jego złożenie w przez cedenta pismem z dnia 12 października 2022r. należało ocenić jako bezskuteczne.

Wierzytelność cedenta do kwoty części odsetek i innych kosztów kredytu nie powstała, zatem nie mogła być ona tym samym przedmiotem umowy cesji zawartej z powodem. Powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Nie są uzasadnione pozostałe zarzuty apelującego naruszenia pozostałych przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela także wywody Sądu Rejonowego dotyczących ich ewentualnego zastosowania.

Podkreślenia wymaga, że obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, M.Pr.Bank. 2012, nr 4, s. 19, z dnia 26 kwietnia 2012 r. CSK 300/11, OSNC 2012 r., nr 12. poz. 144, z dnia 4 września 2014 r.,

II CSK 478/13. OSNC – ZD 2015 r., nr D, poz. 64; postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt II CSK 384/20).

Już wobec powyższego apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

Janusz Roszewski